

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת תולדות
ה' כסלו שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 6
(21)

ארויסגעגעבן דורך אונזרות היכל הקודש הרמב"ם

גיווארין מלך. און האט אנגעהויבן פירן די מדינה זייער שארף. און האט אפגינומען אסאך מדינות. און ער איז גיווען א גרויסער חכם. און מהמת ער האט זייער שארף גיהאלטן אין דער האנט די שרי מלוכה. האבן זיי זיך אויף אים גימאכט א בונט. אז זיי זאלן אויף אים אן פאלין און זאלן אים אויס הארגינען אים מיט אלע זיינע קינדער. און צווישן די שרים איז גיווען איינער פון די אנוסים. האט ער זיך מנישט גיווען. נאך וואס בין איך איין אונס. מהמת איך האב חס גיהאט אויף מיין האב. און אויף מיין עשירות. היינט אז מען וועט דעם מלך הארגינען, און די מדינה וועט פלייבן אן א מלך וועט איינער דעם אנדערן לעבענדיקער הייט איינשלינגען. ווארין א מדינה קאן ניט זיין אן א מלך. דרום האט ער זיך מנישט גיווען. ער וועט זיין און וועט אויס זאגן דעם מלך. און זיי זאלן ניט וויסן. און איז גינאנגען און האט גיזאגט דעם מלך. אז מען האט זיך אויף אים גיבונטעוועט כנ"ל איז גינאנגען דער מלך און האט אויס גיפרינט אויב עס איז אמת. האט ער גיזעהן אז עס איז אמת. האט ער גישטעלעט שומרים. די נאכט וואס זיי

<<<

שמיני עשרת שנת תשפ"א לקרט קטן אינדערפרי האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען ספורי מעשיות. מעשה ד', מעשה נסים, מעשה ממלך שגזר שמד. דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן די מעשה נאכאמאל פון אנהייב.

דער ציילט דער הייליגער רבי: מעשה נסים. אמאל איז גיווען א מלך. האט ער גוזר גיווען אויף דער מדינה גרוש בגזרת שמד. (דהיינו) אז ווער עס וויל פלייבן אין דער מדינה. מוז ער זיך שמדין. און אז ניט. זאל מען אים ארויס טרייבן פון דער מדינה. איז גיווען א טייל וואס זיי האבן מפקיר גיווען גאר זייער גוטן מיט זייער עשירות. און זענען פון דארט ארויס בדלות פרי זיי זאלן פלייבן ביי דער אמונה זיי זאלן קענען זיין יודין. און א טייל האבן רחמנות גיהאט אויף זייער עשירות און זענען דארטן גיבליבן. זענען זיי גיווען אנוסים בצנעא (דהיינו פארבארן) האבן זיי נוהג גיווען דעם דת פון יודין. און בפרהסיא (דהיינו פאר לייט) האבן זיי נישט גיטארט זיך נוהג זיין ווי יודין. דער נאך איז דער מלך גישטארבן. איז דער זון

א ווארט פארן שבת טיש

ויאבה יצוק את עשיו כי ציד בפיו (בראשית כה, ח)

איך זע דיין צער וואס דו גייסט אריבער, אז איין זון איז דיר שוין ארויס געפאלן פון דיינע הענט, יעצט זעסטו ווי דיין צווייטע זון גייט אנוועק פון דיר; וויסן זאלסטו אז ווען א מענטש האט א צרה אין שטוב, דארף ער אכטונג געבן אז עס זאל נישט ווערן פון די צרה - צרות צרות... למשל, ווען עלטערן זעען ווי א קינד גייט אראפ פון וועג, דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו פארלירן וועגן דעם קינד - נאך קינדער, מען דארף זיך האלטן מיט אלע כוחות נישט אריין

צו פאלן אין מרה שחורה, ווער רעדט נאך פון באשולדיגן איינער דעם צווייטן. דער מאן זאגט אז דאס האט פאסירט צוליב זיין ווייב, ווייל זי איז געווען צו ווייך צום קינד, די ווייב זאגט אז דאס האט פאסירט צוליב איר מאן, ווייל ער איז געווען צו שטרענג צו אים וכו', וואס פאסירט? די גאנצע משפחה צעפאלט.

ליידער הער איך זייער אסאך פון בחורים וואס דערציילן מיר אז זיי האבן נישט קיין שטוב; זייער טאטע איז שוין נישט דער אלטער טאטע, די מאמע איז שוין נישט די ווארעמע מאמע פון אמאל. זייט איינע פון די ברודער'ס האבן אוועק

זענען אויף אים אן גיפאלין האט מען זיי גיהאפט. און מען האט זיי דן גיווען איטליכן ווי זיין משפט איז גיווען.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דאס זעט מען היינט ווי מענטשן ווארפן אראפ פון זיך דאס פירערשאפט פון די רעגירונג, מען האט נישט מורא פון די פאליציי וכו', זאגט דער רבי אז א מדינה קען אזוי נישט אנגיין, עס דארף זיין א פירערשאפט, ווייל אז עס איז נישט דא קיין פירערשאפט מאכט זיך דער מענטש א חשבון: 'פאר וואס דארף איך גיין שווער ארבעטן כדי צו שאפן געלט צו קענען קויפן א פאר שיד, פאר וואס זאל איך באצאלן פאר די שיד, איך וועל זיך ענדערש אריינברעכן אין דעם שיד געשעפט אזוי האב איך שיד בחנם...' אזוי איז עס מיט אלע זאכן, מענטשן ברעכן זיך איין אין געשעפטן, אין ביזנעסער, און גנב'ענען ארויס אלע זייערע באדערפענישן פון דארט - דערפאר דארפן מיר בעטן דעם אייבערשטן אז זאל זיין א שטארקע רעגירונג וואס זאל האלטן דאס לאנד אין ארדנונג, דער מדינה זאל האבן א שטארקע פירערשאפט.

האט זיך דער מלך אן גירופן און האט גיזאגט צו

דעם שר וואס ער איז גיווען איין אונם. וואס פאר איין פבור זאל איך דיר געבן דער פאר וואס דו האסט מיך מציל גיווען מיט מינע קינדער. זאל איך דיר מאכין פאר איין שר (דהיינו פאר א האר) דו ביסט דורך בלויז שוין א שררה. זאל איך דיר געבן געלט. דו האסט אליין געלט. זאג וואס פאר א פבור דו ווילסט. וועל איך עס דיר בודאי טון. האט דער אונם גיענפערט, וועסטו מיר אבער טאן וואס איך וועל זאגן. זאגט דער מלך. יא איך וועל דיר בודאי טאן וואס דו וועסט וועלן. האט דער אונם גיזאגט שווער מיר ביי דיין קרוין און ביי דיין מלוכה. האט אים דער מלך גישוואוירן. האט זיך דער אונם אנגירופן. נאר מיין פבור איז. אז איך זאל מעגן זיין איין יהודי בפרהסיא (דהיינו פאר לייט) איך זאל מעגן לייגן טלית און תפילין בפרהסיא. האט עס דעם מלך זייער גיאהרט מהמת אין זיין גאנצער מדינה טאר ניט זיין קיין יהודים. נאר ער האט אבער קיין ברירה ניט גיהאט מהמת דער שבועה. וואס ער האט אים גישוואוירן אז וואס ער וועט וועלן זאל ער אים טאן. אין דער פרי איז גיגאנגען דער אונם. און האט גילייגט טלית און תפילין בפרהסיא.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: מענטשן קומען זיך צוזאם, מען טראכט וואס גייט מען דא רעדן,

האסטו געבעטן ער זאל שטארבן, וואלסט געדארפט בעטן ער זאל תשובה טון, וואלט ער זיך צוריקגעקערט צום אייבערשטן?

זעט מען פון די מעשה, אז אנשטאט מען זאל זיך וועלן הרגענען אדער הרגענען דעם קינד, איז דא א בעסערע וועג - דאווענען צום אייבערשטן אז ער זאל תשובה טון און זיך צוריק קערן צום אייבערשטן.

דערפאר טייערער ברודער, שטארק דיר; טראכט נישט קיין נארישע מחשבות ווי אזוי דו קענסט חס ושלום פטרן דיין זון, איך ווייס אז דיין צער איז זייער גרויס און מען קען דאס נישט אויסהאלטן, אבער מיר האבן א גרויסע באשעפער וואס ער פירט די וועלט, מיר פארשטיין נישט דרכי המקום ברוך הוא, מיר דארפן נאר מתפלל זיין צו אים. ווען מען בעט אים העלפט ער, מען דארף נאר האבן אסאך סבלנות נישט אויפצוהערן בעטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז דייע קינדער זאלן תשובה טון און דו זאלסט האבן נחת פון זיי און פון אלע קינדער.

(עצתו אמונה ויצא תשע"ח)

אפילו זיי פירן זיך נישט אויף ווי עס דארף צו זיין, עיין שם. זעט מען ווי אזוי צדיקים האבן זיך געפירט מיט זייערע קינדער ווען זיי זענען נישט געגאנגען בדרך הישר.

דער רבי האט געהאט א תלמיד רבי נפתלי זכרונג לברכה, ער איז געווען פון די צוויי עדות וואס דער רבי האט גענומען פארן תיקון הפללי. וואס דער רבי האט מבטיח געווען: "ווען איך וועל אוועקגיין פון דער וועלט און מען וועט קומען אויף מיין ציון, געבן א פרוטה לצדקה לזכותו און זאגן די תיקון הפללי, אפילו דער מענטש זאל זיין זייער א גרויסער בעל עבירה, וועל איך אים מתקן זיין און אים א טובה טון; ביי די פיאות וועל איך אים ארויס ציען פון שאול תחתית". דער רבי נפתלי האט געהאט א זון וואס איז ארויס לתרבות רעה רחמנא לצלן, פלעגט רבי נפתלי גיין יעדן טאג צום ציון און מתפלל זיין אז דער זון זאל שטארבן, און תפילה האט דאך א גרויסן כח, און זיין זון איז טאקע געשטארבן. ווען רבי נתן זכרונג לברכה האט דאס געהערט, האט ער געזאגט פאר זיין חבר רבי נפתלי: "נפתלי, איך פארשטיי דיר נישט, אז דו האסט א כח פון דאווענען, פאר וואס

חיים זכותו גן עלינו איז אויפגעשטאנען, האט ער געזאגט פארן באשעפער: "רבונגו של עולם, קוק וואס איך טו מיט מיין זון, אפילו ער פירט זיך נישט אויף אזוי ווי עס דארף צו זיין, דאך געב איך אים עסן און אלע זיינע הצטרכות'ער. איך בין נאר א בשר ודם, איז דאך זיכער אז דו רבונגו של עולם, וואס דו ביסט דער אב הרחמן, טוב ומיטב, ורב חסד, זאלסטו זיכער העלפן אידישע קינדער מיט אלעס וואס זיי דארפן, אפילו זיי פירן זיך נישט אויף אזוי ווי עס דארף צו זיין".

מיט דעם טייטשט דער הייליגער רבי מאיר'ל מפרמישלאן זכותו גן עלינו (דברי מאיר, פרשת תולדות) דעם פסוק (בראשית כה, כח): "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו"; ווי קען מען זאגן אויף יצחק אבינו אז ער האט ליב געהאט עשו הרשע? זאגט ער, אז יצחק אבינו האט דאס געטון, נאר "כי ציד בפיו", ער זאל קענען מיט דעם מנצח זיין דעם אייבערשטן, ער האט געזאגט: "רבונגו של עולם, קוק ווי איך געב פאר עשו וואס ער דארף, איך האב אים ליב אפילו ער גייט נישט בדרך הישר, זאלסטו אונדאי העלפן אידן מיט וואס זיי דארפן,

וואס גייט מען הערן, אפֿשר אַ שײַנע דרוש, אַ שײַנע תּוֹרָה, אַ דערהער' - אַבער דער רבי רעדט צו אונז פון פֿשוט'ע זאכן, ווי דער רבי דערצײלט דא די מעשה פונעם אונס וואס האט געזאגט צום קעניג: "גאר מײן פֿבוד איז, אז אײך זאל מעגן זײן אײן יהודי בַּפֿרֶהֶסְיָא אײך זאל מעגן לײגן טלית און תּפֿילין בַּפֿרֶהֶסְיָא."

מען רעדט דא פון זײער פֿשוט'ע זאכן, פון דאווענען שחרית, מנחה און מעריב, פון אנטון טלית ותּפֿילין, אבער דאס זענען זאכן וואס דו קענסט טון. מוהרא"ש זכּרונו לברכה פלעגט שטענדיג זאגן: "וואס איז מײן זאך? - לעובדא ולמעשה!"

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערצײלט אַ בײשפּיל וואס מען זעט דערפון מוהרא"ש'ס לעובדא ולמעשה: מוהרא"ש זכּרונו לברכה האט אמאל געטראפן עטליכע אינגעלייט וואס האבן זיך געהאלטן פאר גרויסע עובדי השם און גרויסע למדנים... האט מוהרא"ש זיך אנגערופן צו זיי: "זײט יעדן טאג מעביר סדרה, שנים מקרא ואחד תרגום און פרוש רש"י", זיי האבן גישט אבער געכאפט וואס מוהרא"ש מײנט זיי צו זאגן, דאס איז געווען צו פשוט פאר זיי, האבן זיי אנגעהויבן נאכזאגן שײנע תּוֹרָה'לעך אויף די סדרה, דער אור החיים הקדוש זאגט אַ שײן ווארט אזוי וכו' און דער פּלי יקר זאגט אזוי וכו', פּרעגט זיי מוהרא"ש: "וואס זאגט איר מיר נאך דעם אור החיים הקדוש און דעם פּלי יקר וכו' אײך רעדט צו ענק פשוט פון מעביר סדרה זײן, שנים מקרא ואחד תרגום?" האבן זיי זיך געוואונדערט: "וואס איז דען מעביר סדרה זײן, סתם זאגן די ווערטער פון חומש און תרגום, וואס איז דאס דען ווערד...?" האט מוהרא"ש פּרובירט צו רעדן ווייטער מיט זיי, און זיך געבעטן: "בענטשט ברכת המזון אינעווייניג אין א בענטשער", דא האבן זיי שוין ממש גישט פארשטאנען וואס מוהרא"ש וויל פון זיי, "בענטשן אין א בענטשער? מיר זענען דען קלײנע קינדער...?" - פירט דער ראש ישיבה שליט"א אויס: דאס איז געווען מוהרא"ש, זײן גאנצע לעבן האט ער עוסק געווען אריין צו ברענגען דעם אײבערשטן אין אידישע קינדער לעובדא ולמעשה; און דאס דארפן מיר געדענקן נאכצומאכן, טון וואס מיר קענען יא, און אפילו דעם ספור אליין דארף מען אויך נאר נעמען אויף לעובדא ולמעשה, גישט אויף סתם דן זײן צי די אינגעלייט זענען געווען למדנים, און מוהרא"ש האט זיי גוט אריין געגעבן מוסר וכו' וכו', נאר טאקע אנהייבן מעביר סדרה צו זײן יעדן טאג אביסל, זונטאג

ביז שני, מאנטאג ביז שלישי, דינסטאג ביז רביעי, און אזוי ווייטער ביז סוף וואך ענדיגט מען די גאנצע סדרה, און אויך געדענקן צו בענטשן ברכת המזון אינעווייניג אין א בענטשער.

בײ מענטשן איז לײדער דער עיקר דאס בילד און דער אויסקוק פונעם בחור, דער בחור זאל אויסקוקן ווי א חסיד'ישער בחור וכו', מער פון דעם אינטערעסירט אים גישט; צי ער לײגט יא תּפֿילין, אדער גישט - דאס גייט אים שוין גישט אן, רחמנא ליצלן; לײדער רעדט מען הײנט פון אלעס, פון הויכע זאכן, ענינים און רמזים, אויסער פון די פשוט'ע לעבנס וויכטיגע זאכן, פון דאווענען און לײגן טלית ותּפֿילין - פון דעם רעדט מען גישט, געדענק אבער: 'לײג טלית און תּפֿילין', ווי דער אונס האט געזאגט קיין גרעסערע פֿבוד און וואונטש קען אײך גישט האבן, נאר דאס אײנע זאך 'אײך זאל מעגן לײגן טלית ותּפֿילין בַּפֿרֶהֶסְיָא'.

אײנער פון די מפיצים האט מיר דערצײלט, גײענדיג הפצה איז אײנער צוגעקומען צו אים און געזאגט: "דו פארקויפסט די ספרים פון מוהרא"ש? אײך וועל דיר דערצײלן א מעשה וואס אײך האב געהאט מיט מוהרא"ש, וועסטו זען ווער מוהרא"ש איז געווען, אײך האב לײדער געהאט אפגעטון זײער אסאך עבירות אין לעבן רחמנא ליצלן, אײך האב געוואלט פאררעכטן מײנע מעשים, האב אײך געטראכט אײך וועל גײן צו מוהרא"ש אפֿשר וועט ער מיר געבן א תיקון פאר מײן נשמה, אײך בין אריין צו מוהרא"ש און אײך האב אנגעהויבן צו דערצײלן אלעס אלעס וואס אײך האב געטון, גראבע עבירות וכו' רחמנא ליצלן, און מוהרא"ש קוקט מיר אן, און זאגט צו מיר: "דא האסטו מײן תּפֿילין, גיי שוין אריין אין בית המדרש און טו אן תּפֿילין", אײך שטיי און אײך וואונדער זיך: "וואס? אײך קום פאר א תיקון אויף געפערליכע עבירות וואס אײך האב געטון און מוהרא"ש זאגט מיר יעצט שײנערהייט לײג תּפֿילין?!" אבער מוהרא"ש בעט זיך נאכאמאל צו מיר שײנערהייט: "גײ אין בית המדרש און לײג תּפֿילין", דאס איז געווען דער שכל פון מוהרא"ש, אײך בין טאקע געקומען פאר א תיקון, אבער תּפֿילין האב אײך שוין גישט געלײגט פאר עטליכע טעג, האט מיר מוהרא"ש געזאגט צום ערשט זאל אײך לײגן תּפֿילין."

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א ווייטער: מיר שטייען דאך יעצט אין אזעלכע הייליגע טעג, אין אזעלכע הייליגע ימים טובים, באלד קומט אן דער ווינטער, דארף מען זען צו בלייבן מקושר און צוגעקלעבט צום

אייבערשטן, ווייטער קומען דריי מאל א טאג אין שול דאווענען, און לייגן טלית ותפילין.

עס איז ליידער דא פלעצער אין אפסטעיט ניו יארק וואו די אידן האבן א בית המדרש, א קאנגערגעישאן, און א גאנץ יאר קומט מען גישט דאווענען, א גאנץ יאר וואקסט גראז אין שול... בעפאר עס קומט יום כפור רופן זיי א קאמפעני און מען רייניגט אויס דעם שול, מען גרייט עס שייין אן פאר יום כפור, דעם איינעם טאג קומען זיי דאווענען אין שול; ליידער היינטיגע צייטן האבן מיר דאס אביסל ענליך, ס'איז דא אינגעלייט וואס א גאנצע וואך קומט ער גישט אין שול אויסער שבת, וואס דעמאלט קומט ער אין שול מיט זיינע קינדער.

דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו פלעגט דערציילן: עס איז אמאל געווען א בחור, גישט קיין גרויסער חכם און גישט קיין קליינער גאר, מען פלעגט אים רופן 'מאטל גאר', ווען ער איז א חתן געווארן האט מען אים גערופן 'מאטל חתן'. פאר זיין חפה האט מען געזען ווי דער 'מאטל חתן' וויינט זייער שטארק, האט מען אים געפרעגט: "פאר וואס וויינסטו, וואס גייט פאר?" האט ער געזאגט: "מיר פלעגט מען אייביג רופן 'מאטל גאר', ווען איך בין א חתן געווארן האט מען מיר אנגעפאנגען רופן 'מאטל חתן', יעצט אז איך גיי שוין חתונה האבן, וויין איך, ווייל מען גייט מיר צוריק אנפאנגען צו רופן 'מאטל גאר'". האט דער ראש ישיבה שליט"א אויסגעפירט: יעצט אז מיר שטייען נאך אזעלכע הייליגע ימים טובים, דארפן מיר זען אז מיר זאלן מיטנעמען די הייליגע טעג אויף א גאנץ יאר, און גישט צוריק באקומען אונזער נאמען 'מאטל גאר'; אין די הייליגע טעג זענען מיר געקומען אין שול דאווענען מען האט געטון אלע מנהגים, אלע מצוות, דארף מען זען ווייטער - א גאנץ יאר - קומען אין שול, דאווענען און לייגן טלית ותפילין.

מען זאל גישט מאכן דעם זעלבן טעות וואס מענטשן מאכן מיינענדיג: "עס איז אריבער געגאנגען אזעלכע הייליגע טעג אבער וואס האט מען נאכדעם דערפון, אלעס גייט צוריק צום אלטן, די זעלבע נסיונות, די זעלבע נפילות וכו' וכו'...?", - זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: דאס איז גישט ריכטיג, ווייל די הייליגע ימים טובים דאס געבט א כח פאר'ן מענטש ער זאל זיך קענען דערהאלטן במשך דעם גאנצן לאנגען ווינטער; עס קומט יעצט אזא לאנגע ווינטער, חודש חשוון, כסלו, טבת, שבט, אדר, פון וואו האט דער מענטש די כחות אנצוגיין די אלע טעג? - נאר דורך די הייליגע טעג

וואס שיינען אריין אינעם מענטש גרויסע כחות זיך צו קענען דערהאלטן ביזן קומענדיגן יום טוב; אזוי איז עס מיט אלע ימים טובים, עס געבט רוחניות'דיגע כחות פאר'ן מענטש אויף ביז דעם קומענדיגן יום טוב.

פונקט ווי מען פארשטייט א מענטש וואס האט א קאר, און די געזעלין איז אויסגעגאנגען פארט ער צום געזי סטאנציע און פילט אן זיין קאר מיט געזי, ער מאכט גישט דעם נארישן חשבון: "וואס האב איך פון אנפילן מיין קאר, עס וועט דאך באלד סיי ווי נאכאמאל אויסגיין די געזי...?" - וואס האט איינע מיט די אנדערע, יעצט איז עס ליידיג - פיל איך עס אן, אז באלד וועט עס נאכאמאל ווערן ליידיג וועל איך עס באלד נאכאמאל אנפילן. די זעלבע איז מיט די ימים טובים, דאס בלאזט אריין א חיות אינעם מענטש ער זאל זיך קענען דערהאלטן אויף ווייטער, ביזן קומענדיגן יום טוב, און דעם קומענדיגן יום טוב וועל איך זיך נאכאמאל אנפילן אויף ווייטער, אזוי איז עס אלע ימים טובים.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: מיט תפילין שעמט מען זיך גישט, מיין גרעסטע פבד איז לייגן תפילין בפרהסיא; תפילין לייגט מען גישט אין א באהאלטענע קלאזעט, נאר אין בית המדרש בפרהסיא. איינמאל איז א אינגערמאן ארויף געקומען אין ישיבה און פרעגט מיר: "האסט אפּשער א צימער וואו איך קען גיין?" פרעג איך אים: "פאר וואס דארפסטו א צימער, וואס גייט פאר?" זאגט ער מיר: "ווייל איך האב נאכגישט געלייגט תפילין", זאג איך אים: "קום אריין אין בית המדרש, לייג תפילין אין בית המדרש", זאגט ער מיר: "גיין, גיין, עס איז א חלול השם צו לייגן יעצט תפילין", איך האב געזען אז ער עקש'נט זיך, האב איך אים געגעבן א צימער וואו ער זאל לייגן תפילין. זאגט דער ראש ישיבה שליט"א עס איז זייער אינטערעסאנט אז ווען ער האט געענדיגט לייגן תפילין איז ער געקומען פרעגן אז ער פארשטייט גישט די גאנצע זאך פון 'זאגן' די ווערטער פון תורה...; תפילין לייגסטו אין א קלאזעט, אין א פארמאכטע צימער, אבער א דעה האסטו צי 'זאגן' הייסט יא געלערנט אדער גישט געלערנט... !?

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

(ספורי מעשיות מעשה ד, מעשה נסים, ממלך שגור שמד, חלק ג', פארגעלערנט שמיני עצרת תשפ"א לפרט קטן)